

НАШЕ МІСТО

Лісокомбінат зародився завдяки сприянню генерала Брусилова, який готував прорив на річці Стир м. Рожище.

В той час необхідно було забезпечити Червону Армію лісоматеріалами, а тому встановили лісораму, побудували тимчасовий лісоцех, електростанцію, парову машину.

Була побудована вузькоколійка, по якій підвозився ліс із майдану до теперішнього парку, а звідти вже до лісоцеху. Після закінчення Брестського Миру Волинь відійшла до складу Польщі. Тоді було встановлено ще одну лісораму і лісоматеріали направлялися в Польщу. Всі роботи в основному виконувались вручну і тому були непосильно важкі. Достатньо сказати, що ліс

ного лісорозпилювання було придбано додатково ще 2 лісорами чехословацького виробництва з максимальною механічною подачею і швидкістю різання лісу. Така одна рама могла за зміну порізати 50-60 м³ лісу. Було побудовано тимчасово деревообробний, паркетний цехи, які переробляли продукцію і відправляли її в Грузію, Казахстан, Білорусію та інші куточки Радянського Союзу за розпорядженням Міністерства.

Підприємство розширило свою площу, було організовано меблеве виробництво в с. Журавичі, де з'явилося багато робочих місць. В Ківерцях організовано меблевий цех по вул. Чапаєва, а по вул. Київській був цех по виготовленню пружин і м'яких меблів.

Масово розпочався набір робітників і вже

До Дня 65-річчя профсоюзів і 100-річчя з Дня народження В.І. Леніна багато працівників отримали ордени й медалі. "Орденом Трудової Слави" були нагороджені начальник меблевого цеху Комариця Є.І. та верстатниця деревообробного цеху Ольга Ващенко, а верстатниця Бевз Ніна Миколаївна - Орденом Леніна.

Інженер Вашкевич С.Т. був нагороджений медаллю "За доблесний труд", багато інших працівників орденами і медалями різних ступенів. Ташенко, Тимошко, Мартинюк одержали нагороди - Крайший раціоналізатор України. А директор ДОКУ був нагороджений 17 вересня 1956 року орденом "Знак Промісловості", 19 березня 1981 року за виробничі досягнення - Орденом "Трудового Червоного Прапора".

ВІТАЄМО

Із приходом весни, 3 березня, святкують золоте весілля найдорожчі у світі люди **Ольга Миколаївна і Вячеслав Миколайович КРУКИ**

із с. Скредотівка. Любі, дорогі наші! Все життя Ви сумлінно працювали, ділили навіпі і радість, і горе. Ви зуміли зберегти добрі серця, заслужили любов своїх дітей, внуків і правнуків, шану від людей.

*Спасибі Вам, що Ви нас ростили,
Що Ви нас любили, усім помагали,
Молились за нас, добра нам бажали.
За руки робочі, за хліб на столі
Спасибі Вам, рідні, уклін до землі.
За Ваше добро і турботу про нас
Сьогодні ми щиро вітаємо Вас.
Хай Мати Божа Вас береже,
Ми дякуємо Богу, що Ви у нас є.*

З любов'ю, повагою і вдячністю - діти, внуки та правнуки.

Ветерани праці ДОКУ.

із вагонів розвантажували вручну (мотузками).

В 1939 році, коли Радянська Армія звільнила Західну Україну від Польського панування, лісозавод почав працювати систематично, але недовго продовжувалося так. В червні 1941 р. Гітлер розпочав війну проти Радянського Союзу і наші

підприємство нараховувало 1500 чоловік. Для перевезення робітників із сусідніх сіл було придбано 2 автобуси. Виникла потреба в інших технічних кадрах. Із вищих навчальних закладів прийшли нові працівники: Ташенко М.П. - очолив службу механіки, Лисиця М.О.

Неоцінний вклад зробив Ковальов М.П. в будівництво: були побудовані нові цехи, газова котельня, чотири житлові будинки по вісім квартир, три п'ятиповерхівки і новий палац культури. При закладанні його фундаменту було вміщено капсулу для майбутніх поколінь. При цій події були

ВІДРОДЖЕННЯ І ЗАНЕПАД КІВЕРЦІВСЬКОГО ДОКУ

землі опинилися в жорсткій німецькій окупації. Коли фашисти оволоділи лісозаводом, то відразу перед цехом встановили стовп і повісили мотузку, попередивши робітництво: хто не буде виконувати накази німців, той буде повішений.

Лісопилний цех працював у три зміни під суворим наглядом окупантів-охоронців. Для працівників це був важкий, каторжний труд. Траплялися випадки, коли від непосильної праці робітники втрачали свідомість!

Лісопилні рами часто зупинялися у зв'язку з обривами брезентових ременів, але невдовзі німці привезли з Німеччини ремені шкіряні, і робота налагодила.

Через якийсь час один ремінь зник. Про цей випадок мені розказав начальник лісоцеху Олександр Варфоломійович Шиш. Я в той час працював зміним майстром. Німці нас - 10 чоловік - взяли в заручники і ми всі стояли під прицілом автоматів. При цьому повідомили, що якщо ремінь не буде знайдено, то всіх заручників розстріляють. На щастя, ремінь знайшли і нас всіх відпустили.

Тяжко жилося людям під час окупації. Були накладені і стягувалися примусово непомірні податки на корів, свиней, курей. Ходили по хатах, забираючи теплий одяг: ваянки, кофухи, шерстяні речі, хустки, светри.

Німецька окупація тривала з 1941 року по 2 лютого 1944 р. Звільнили наше місто кінні загоны Радянської Армії в ніч з 1-го на 2-ге лютого, коли ще третя зміна працювала на заводі. Як почули німці, що вже є радянські солдати, то охорона відразу розбіглася, а наші люди з гордістю прийняли звістку про звільнення від каторжної німецької окупації.

Після звільнення України від німецько-фашистських загарбників лісопилне виробництво почало відроджуватися. Першим директором став Зімін Д.Н., тоді підприємство підпорядковувалося Міністерству лісової і деревообробної промисловості. А вже в 1960 році призначений директором ДОКУ М.П. Ковальов.

Підприємство почало працювати ритмічно і нарощувати потенціал продукції для потреб народного господарства. Міністерство повною мірою забезпечувало комбінат лісом із Архангельської області і частково лісогоспа.

Вагони приходили по 20 штук одночасно, а для цього необхідно було налагодити оперативне їх розвантаження. Тому прийняли рішення закупити 3 висотні крани, які дали змогу своєчасно розвантажувати ліс без простоїв вагонів. Для своєчас-

став начальником механічного цеху, плановий відділ очолила Залузна М.І., лісопилний - Вашкевич С.Т. Новозбудований цех, який випускав деревинно-стружкові плити для потреб меблевого виробництва, очолив Поляков В., виробничий відділ очолював Галушук В.Т., пропрабом був Лісунов Г.П., паркетний цех очолював Кривцун, деревообробний - Сичук М.В. А коли Галушук В.Т. пішов на пенсію, виробничий відділ очолив Базелян П.П. За час повноважень

присутні: директор ДОКУ Ковальов М.П., головний інженер Ташенко М.П., начальник виробничого відділу Галушук В.Т., прораб Лісунов Г.П., голова профспілки Миронюк С.С. і багато інших.

В 1981 році було відкрито новий палац культури, який є гордістю нашого міста. З 1965 року з новою силою і зав'язанням запрацювали гуртки художньої самодіяльності, які очолила керівник закладу культури Гоменюк Г.В. Було створено гуртки художньої самодіяльності: хорівий, му-

зичний, хореографічний, в яких нараховувалося близько 100 осіб.

Цей чудовий колектив давав концерти не тільки в районі, області та інших містах України, а й далеко за її межами. Колектив художньої самодіяльності здобув трудову славу, за що йому присвоїли звання Зразковий хор України, а керівнику цього колективу Гоменюк Г.В. - заслужений працівник культури України.

Падіння виробництва ДОКУ розпочалося тоді, коли Ковальов М.П. пішов на пенсію в 1987 р., а прийняв ДОК і став директором Войцицький М.І. Масово звільняли робітників, перервалася ритмічна робота в цехах, а продукція підприємства

вже не мала попиту і збуту. Розгорнулось масове полювання за металом: нове обладнання, яке ще й не було задіяне у виробництво, вивозилося як металобрухт на Волинську базу. Робітники залишилися без роботи і роз'їхалися хто до Росії, хто до Польщі, Італії в пошуках роботи за кордоном.

Повністю виробництво занепало, коли директором став Москалюк В.П. Почався розпродаж цехів: ДЕП, столярний, котельня. Продали більше десяти автомашин, 2 автобуси, які привозили людей до роботи, більше 1 км залізничного полотна, а згодом був розтрощений лісоцех, а 5 лісопилних рам здали на металобрухт. Таким чином, велике підприємство було повністю розграбоване, а колектив лишився своєї роботи назавжди.

Зараз до мене звертаються робітники, ветерани виробництва і кажуть, що через таких господарів ми лишилися своїх сертифікатів, які здавали в ДОК, обіцяли платити дивіденди, за які так агітували президент Кучма Л.Д., радіо й телебачення. Обмануті державою і ніхто ніякої відповідальності за це не несе. А був же Ківерцівський ДОК не лише візитівкою району!...

Сергій Сильвестрович МИРОНЮК, колишній голова профспілкової організації працівників ДОКУ, Ківерцівський міський голова у 1971-1977 роках.

Колектив художньої самодіяльності ДОКУ 1956р.

директора Ковальова М.П. було збудовано новий промисловий комплекс, паркетний цех по випуску штучного, щитового, художнього паркету, ідальню на 150 місць, душові установи. Художній паркет набрав особливого значення, і нині ми можемо побачити ківерцівський паркет в Маріїнському палаці Києва. Наші робітники на чолі з інженером Тимошко М. їздили вкладами художній паркет в США.

При ДОКУ було створено масові організації: партійна (очолив Ташенко М.П. на громадських засадах), профспілкова (Миронюк С.С.), ветеранська (Тринов О.К.), комсомольська (Кривцун В.В.). Всі вони спрямовували свою роботу на покращення виробництва і забезпечення плану поставок нашої продукції. Так, комітет профспілки проводив змагання серед цехів і підводив щомісячно підсумки, де цеху вручалися перехідний Червоний прапор і, відповідно, грошова премія.

Колектив ДОКУ брав участь в соціальному змаганні серед підприємств області і неодноразово одержував від обласного виконкому перехідний Червоний прапор і грошову премію.

Комітет профспілки не лише розподіляв путівки і квартири серед робітників, але й організував щомісяця поїздки до визначних місць нашої країни. Робітники ДОКУ побували в Москві, Києві, Прибалтиці, Чернівцях, Львові, на Кавказі тощо.

Колектив Територіального центру соціального обслуговування (надання соціальних послуг) району щиро вітає **Тайсію Петрівну ПОЛІЩУК**

з нагоди жіночого свята - 8 Березня та ювілейного Дня народження, яке вона святкувала днями.

Прийміть наші щиро-сердні, сповнені людської шани і поваги, привітання.

*Ваш ювілей — не тільки Ваше свято,
Радіють Ваші рідні й друзі теж.
Хай Бог пошле іще років багато,
Здоров'я, щастя, радості без меж.
Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом.
Хай буде вірних друзів в ній багато,
Прихильна доля огорта крилом.*

6 березня відзначатиме День народження мешканка с. Сокиричі

Марія Віталівна КИЦ. Дорогу іменинницю вітають колеги та щиро зичать здоров'я, добра, щастя:

*Бажаємо сонця за вікном і в серці,
Здоров'я і любові на щодень,
Нехай Тобі із легкістю*

*едається
Розв'язувати ребуси проблем.
Хай кожен день для Тебе дарує свято,
А доля сипле в ноги ніжний цвіт.
Живи успішно, радісно й багато
Ще сто щасливих і безмарних літ!*

1 березня відзначив 60-літній ювілей **Володимир Наумович МАЙСТРУК.**

З цієї нагоди дорогого ювіляра сердечно вітають куми **АНТОНОВИ** та щиро зичать:

*Ваш ювілей — не тільки Ваше свято,
Радіють Ваші рідні й друзі теж.
Хай Бог пошле іще років багато,
Здоров'я, щастя, радості без меж!
Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом.
Хай буде вірних друзів в ній багато,
Прихильна доля огорта крилом.
А весни будуть світлі, легкокрілі,
Не буде в томи лагідним рукам.
Нехай здійсниться те, що не збулося,
І добре серце не підкориться рокам.*